

Elsa youth meeting 2007 su 15.7-21.7.2007 Nijmegen

Olin niiden onnellisten joukossa, jotka saivat mahdollisuuden osallistua toistamiseen Elsan nuorten änkyttäjien tapaamiseen. Tämä tapaaminen oli kaiken kaikkiaan kuuden nuorten tapaaminen Elsan historiassa.

Saavuimme kuitenkin Hollantiin jo perjantaina ja hyödyin heti pari vuotta sitten Nijmegenin nuorten tapaamisessa solmimistani kontakteista. Minä ja Esa saimme mahdollisuuden osallistua lauantaina hollannin änkytysyhdistyksen järjestämään nuorten änkyttäjien tapaamiseen rantakaupungissa lähellä Haagia (kaupunki, jossa on niitä kuuluisia ihmisoikeustuomioistuimia). Scheveningen oli hyvin kaunis rantakaupunki, suosituin rantakohde koko Hollannissa. Päivän tapaamisen ohjelma oli hyvin löysä. Tutustuimme paikalliseen majakkaan ja sen toimintaan ja sitten suuntasimme rantaravintoloihin syömään, juomaan ja nauttimaan toistemme seurasta. Tämä reissu poiki meille myös ilmaisen yösijan ja ilmaisen kyydin seminaaripaikalle Nijmegeniin.

Sunnuntaina sitten suuntasimme seminaariin. Osallistujien joukossa oli minun lisäksi kaksi muuta, jotka olivat samaisessa seminaarissa kaksi vuotta sitten. Aloitus oli perinteinen ja omalla tavallaan shokeeraava, eli jokaisen piti vuorollaan mennä eteen kertomaan oman nimensä ja jotain omasta kotikaupungistaan ja laittaa tarra kartalle.

Maanantaina alkoivat sitten workshopit. Meidät jaettiin ryhmiin 1 ja 2 ja vielä ryhmien sisällä puoliksi. Viikon aiheena oli ihmisoikeudet ja draamaa ja teatteria. Ihmisoikeuksista oli puhumassa Irina Papancheva, jonka itse asiassa tapasin jo Bulgariassa viime syksynä. Irina on toimittaja ja on töissä Bulgariassa paikallisessa vammaisten neuvostossa. Irina kertoi oman tarinansa änkyttäjänä, vaikeuksistaan toimittajan työssään ja nykyisestä työstään vammaisten neuvostossa, Sofiassa. Hän on myös julkaissut bulgarialaisen kirjan lapsille änkytyksestä vuonna 2005. Tälläkin kertaa sana ”disability” aiheutti kuumaa keskustelua, että onko änkytys vammaisuutta ja rajoittuneisuutta vai eikö ole. Tämä on aihe, joka kuumentaa joka kerta tunteita ja jokainen voi sitä omassa mielessään miettiä, rajoittaako änkytys elämää vai eikö rajoita.

Hauskimman esimerkin änkytyksestä rajoittavana tekijänä vai ei, kertoi Ruotsin ainoa osallistuja. Hän oli Ruotsissa baarissa ja vessaan oli todella pitkä jono. Hän meni tarjoilijalta kysymään, saisiko käyttää inva-vessaa, koska änkyttää. Tarjoilija jopa saatteli hänet vessaan asti. Tässä ironinen esimerkkitapaus siitä, miten änkytykseen suhtaudutaan ja miten änkyttäjä käytti omaa änkytystään hyväkseen.

Viikon aikana tässä workshopissa meidät jaettiin vielä puoliksi ja meidän piti luoda oma änkytysyhdistys, maa ja hakea Elsalta rahaa johonkin ihmisoikeutta käsittelevään projektiin. Työt esiteltiin torstaina ja kaikilla oli hyvin erilainen esitys. Toiset olivat tehneet paperikaupalla työtä, oma ryhmäni käytti teatteria apuvälineenä, yhdellä ryhmällä oli tanssiesitys ja voittajaryhmä oli käynyt haastattelemassa ihmisiä videokameran avulla ja vielä tehnyt rannekkeet ja pieniä vihkosia, jossa oli tietoa änkytyksestä. Lähes jokaisen ryhmän kohderyhmänä olivat lapset tai nuoret.

Toinen Workshoppi oli teatteria ja draamaa. Skotlannista oli kaksi vetäjää, Lulu Black ja Jan Andersson. Lulu oli teatterin ja ilmaisun opettaja ja Jan Andersson puheterapeutti. He ovat työskennelleen muutaman vuoden vetäen teatteria ja draamaa änkyttäjille. Viikon aikana teimme näytelmät kahdessa ryhmässä, mutta draamaan ja teatteriin kuului paljon myös muuta, kuten leikkejä (hippaa yms.), hengitysharjoituksia, improvisaatiota, äänenkäyttöä, pieniä näytelmiä kolmen ryhmässä aiheena änkytys. Perjantai-iltana esittelimme omat näytelmämme toiselle ryhmälle ja paikalle saapuneille vieraille. Kaksi vuotta sitten en vielä pystynyt näytellä ja ilmaista itseäni ollenkaan, mutta nyt se onnistui ja nautin draamasta todella paljon. Pääsin siis näyttelypelostani eroon ja huomasin osaavani näytellä.

Tiistai-iltana suuntasimme Nijmegenin keskustaan seuraamaan ilotulitusta, koska kaupungissa oli samaan aikaan maailman suurin kävelytapahtuma ja todella isot juhlat. Keskiviikko oli luonnollisesti vapaapäivä. Toiset suuntasivat shoppailemaan, toiset nukkuivat ja toiset lähtivät paikalliseen kansallispuistoon pyöräilemään.

Perjantai-iltana otin myös toistamiseen härkää sarvista ja puhuin elämäni ensimmäistä kertaa mikkiin noin 30 ihmiselle. Esittelin lyhyesti elokuvat, jotka teimme samaisessa seminaarissa vuonna 2005. Ei se edessä oleminen ja mikkiin puhuminen ollutkaan enää niin kauheaa.

Henkilökohtaisesti koin viikon todella rentouttavana ja itsetuntoa nostattavana puhumattakaan useista uusista suhteista, joita viikon aikana loin. Toivon todella, että seuraavaan Elsan nuorten tapaamiseen osallistuisi enemmän suomalaisia, sillä oma elämäni on muuttunut aivan totaalisesti jo vuoden 2005 tapaamisen jälkeen.

STAND UP SPEAK UP!

Kaisu Lempinen, kansainväliset suhteet